

POSTANOWIENIE

OKRĘGOWEGO SĄDU DYSCYPLINARNEGO

OKRĘGOWEJ IZBY RADCÓW PRAWNYCH (...)

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) w składzie:

Przewodniczący: r.pr. G. K.

Sędziowie: r.pr. M. S.

r.pr. W. G.- sprawozdawca

Protokolant: r.pr. K. C.

Przy udziale Rzecznika Dyscyplinarnego: r.pr. A. W.

W sprawie rozpoznania zażalenia J. C. na postanowienie o odmowie wszczęcia dochodzenia Rzecznika Dyscyplinarnego r.pr. A. W. w sprawie r.pr. B. G. o naruszenie ustawy o radcach prawnych i Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

POSTANOWIŁ:

1.

Na podstawie art. 437 § 1 Kodeksu Postępowania Karnego w związku z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych utrzymać w mocy postanowienie Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 20 grudnia 2017r. o odmowie wszczęcia dochodzenia w sprawie o sygnaturze RD 162/17

2.

Na podstawie art. 70⁶ ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych kosztami postępowania w wysokości 907 zł obciążyć Okręgową Izbę Radców Prawnych (...).

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 20.12.2017r. wydanym w sprawie o sygn. akt RD 162/17 Rzecznik Dyscyplinarny postanowił odmówić wszczęcia dochodzenia w sprawie dotyczącej radcy prawnego B. G. na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 KPK w zw. z art. 74¹ ustawy z dnia 06.07.1982r. o radcach prawnych (Dz.U. Nr 19, poz. 145 ze zm.) [dalej jako: (...)].

Przytoczone postanowienie wydane zostało na skutek złożenia przez J. C. pisma z dnia 13.12.2017r. zatytułowanego skarga. W piśmie tym J. C. wskazał, że składa skargę na postępowanie r.pr. B. G. polegające na wszczęciu postępowania egzekucyjnego przeciwko J. C. w imieniu A. C., którym to działaniem, w ocenie skarżącego, radca prawny pozbawiła J. C. możliwości uregulowania należności zgodnie z orzeczeniem sądu i klauzulą, że orzeczenie jest prawomocne, ale nie jest natychmiast wykonalne. Skarżący wskazał, że działanie r.pr. B. G. było w jego ocenie nieetyczne i złośliwe albowiem nie dysponując numerem rachunku bankowego wierzyciela nie mógł uregulować zasądzonych na rzecz wierzyciela należności. Dodatkowo skarżący wskazał, że domaga się zwrotu poniesionych kosztów postępowania egzekucyjnego oraz przyznania od r.pr. B. G. zadośćuczynienia w kwocie 9.000,00 zł za krzywdy moralne i utratę zdrowia, którą spowodował stres wywołany działaniami r.pr. B. G.. Skarżący dodatkowo wyjaśnił, że w latach 2014 i

2015 były wobec niego prowadzone postępowania egzekucyjne w innych sprawach, w których jak określił w skardze również nie zdążyłem uregulować kosztów sądowych.

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 20.12.2017r. rzecznik Dyscyplinarny odmówił wszczęcia postępowania, a w jego uzasadnieniu wyjaśnił m.in., że na mocy art. 363 § 1 KPC orzeczenia sądu odwoławczego, w tym załączony do skargi wyrok Sądu Apelacyjnego (...) z dnia 24.11.2017r., wydane w wyniku rozpoznania apelacji są prawomocne, gdyż nie przysługuje od nich zwykły środek zaskarżenia oraz przedstawił dalsze wyjaśnienia związane z zagadnieniami procesowymi i materialnoprawnymi na gruncie egzekucji należności zasądzonych wyrokiem sądu II instancji. Rzecznik Dyscyplinarny wyjaśnił również, że część żądań skarżącego wyrażonych w jego skardze pozostaje poza kognicją postępowania dyscyplinarnego.

Skarżący wniósł zażalenie na przywołane postanowienie Rzecznika Dyscyplinarnego zarzucając, iż jego skarga nie została rozpoznana w sposób obiektywny z uwagi na fakt, iż dotyczyła jakoby Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego. Skarżący wskazał również, że nie zgadza się z twierdzeniem Rzecznika Dyscyplinarnego, że zobowiązany był do zapłaty należności zasądzonych wyrokiem sądu II instancji już od dnia ogłoszenia przedmiotowego wyroku albowiem na tytule wykonawczym zamieszczono klauzulę wykonalności o następującej treści: Orzeczenie podlega wykonaniu jako prawomocne / natychmiast wykonalne . Z powyższego skarżący wywiódł przekonanie, że tytuł wykonawczy w postaci odpisu wyroku Sądu Apelacyjnego (...) z dnia 24.11.2017r. zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z taką właśnie wzmianką nie był wykonalny. Ponadto skarżący zauważył, że był zwolniony w postępowaniu zakończonym ww. orzeczeniem od kosztów sądowych, a więc jego zdaniem postępowanie radcy prawnego było niezgodne z art. 335 § 1 KPC (zakaz nadawania rygoru natychmiastowej wykonalności). Ostatecznie skarżący uznał działanie r.pr. B. G. za niezgodne ze wzmiankowanym tytułem wykonawczym oraz przepisami KPC, co w konsekwencji zdaniem skarżącego przesądzało o nieetycznym charakterze działania radcy prawnego.

Na posiedzeniu Sądu w dniu 05.02.2018r. skarżący podtrzymał swoje stanowisko oraz podkreślił, że nie było nadanej klauzuli natychmiastowej wykonalności na wydany przez Sąd wyrok. Dodatkowo skarżący zwrócił uwagę na omyłkę pisarską w postanowieniu o odmowie wszczęcia dochodzenia, która została wyjaśniona i sprostowana przez Rzecznika Dyscyplinarnego.

Sąd zważył co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie, co skutkuje utrzymaniem w mocy zaskarżonego postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego.

Na wstępie Sąd wskazuje, że żądania skarżącego w przedmiocie przyznania zadośćuczynienia bądź zwrotu poniesionych kosztów postępowania egzekucyjnego pozostają poza kognicją postępowania dyscyplinarnego. Przedmiotem rozważań Sądu była natomiast zasadność rozstrzygnięcia Rzecznika Dyscyplinarnego w zakresie odmowy wszczęcia dochodzenia w sprawie możliwości popełnienia deliktu dyscyplinarnego polegającego na niezgodnym z zasadami etyki i wykonywania zawodu zachowaniu radcy prawnego.

Analizując zaskarżone postanowienie Rzecznika Dyscyplinarnego należy stwierdzić, że Rzecznik Dyscyplinarny dokonał prawidłowych ustaleń skutkujących wydaniem zaskarżonego postanowienia. Tym samym Sąd nie dopatrzył się błędów w argumentacji przedstawionej przez Rzecznika Dyscyplinarnego, a co więcej podziela zapatrywania Rzecznika Dyscyplinarnego przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia. W ocenie Sądu przyczyną, dla której skarżący upatruje w działaniu r.pr. B. G. naruszenia zasad etyki zawodowej jest w istocie niezrozumienie przepisów postępowania cywilnego oraz treści klauzuli wykonalności zamieszczonej na odpisie wyroku Sądu Apelacyjnego (...) z dnia 24.11.2017r. Słusznie Rzecznik Dyscyplinarny wskazywał skarżącemu w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia, że orzeczenie sądu II instancji jako wydane na skutek apelacji jest prawomocne i po nadaniu klauzuli wykonalności może podlegać wykonaniu, np. w toku postępowania egzekucyjnego. Należy przede wszystkim wyjaśnić, że wzmianka zawarta w treści klauzuli wykonalności: Orzeczenie podlega wykonaniu jako prawomocne/natychmiast wykonalne przewiduje alternatywę, zgodnie z którą dane orzeczenie może zostać wykonane gdyż jest prawomocne albo ponieważ jest natychmiast wykonalne. Oznacza to, że dane orzeczenie podlega wykonaniu

albo dlatego, że np. nadany mu został rygor natychmiastowej wykonalności, co w zasadzie dotyczy orzeczeń sądu I instancji albo dlatego, że jest prawomocne, czyli nie przysługuje od niego zwykły środek zaskarżenia. Przedłożony wraz ze skargą wyrok Sądu Apelacyjnego (...) jest wyrokiem, od którego nie przysługuje zwykły środek zaskarżenia i dlatego w klauzuli wykonalności nadanej temu wyrokowi przekreślona została fraza natychmiast wykonalne, a nie została przekreślona fraza prawomocne gdyż wyrok ten był wykonalny jako prawomocny, a nie jako natychmiast wykonalny. Gdyby, hipotetycznie, sąd I instancji zasądził od skarżącego daną należność i nadał temu rozstrzygnięciu rygor natychmiastowej wykonalności, to w takim wypadku takie orzeczenie podlegałoby wykonaniu nie jako prawomocne, ale właśnie jako natychmiast wykonalne, a więc w treści klauzuli wykonalności należałoby zamieścić wzmiankę: Orzeczenie podlega wykonaniu jako prawomocne /natychmiast wykonalne. Mając na uwadze powyższe należy stwierdzić, że upatrywany przez skarżącego delikt dyscyplinarny wiązał się przede wszystkim z nieznajdującym oparcia w przepisach procedury cywilnej przeświadczeniem, że skoro w treści klauzuli przekreślono frazę natychmiast wykonalne, to świadczy to o tym, że orzeczenie takie charakteryzuje się swego rodzaju „odroczoną wykonalnością”. Tak oczywiście nie jest, co wynika jasno ze stosownych przepisów KPC, których przytaczanie w tym miejscu Sąd uznaje za zbędne z punktu widzenia celów postępowania dyscyplinarnego.

Dalej należy podkreślić, że negatywnie oceniane przez skarżącego zachowanie radcy prawnego w rzeczywistości stanowiło działanie zgodne z zasadami wykonywania zawodu, w interesie klienta. Stanowisko skarżącego sprowadza się bowiem de facto do niczym nieuzasadnionego oczekiwania, iż r.pr. B. G. powinna zamiast działać w interesie swojego Mocodawcy – A. C., w sposób bezpodstawny zwlekać z egzekucją zasądzonych na rzecz swojej klientki należności, co w sposób oczywisty byłoby działaniem w interesie przeciwnika procesowego A. C., tj. skarżącego J. C.. Gdyby bowiem było tak, jakby tego sobie życzył skarżący, tj. że radca prawny zwlekałaby z wszczęciem egzekucji na rzecz swojego Mocodawcy – A. C., to takie działanie w istocie mogłoby ewentualnie rodzić podstawy do czynienia zarzutów na gruncie naruszenia zasad wykonywania zawodu, ale ze względu na działanie na szkodę Mocodawcy – A. C.. Wystarczyłoby bowiem aby nieuzasadniona zwłoka radcy prawnego z wszczęciem egzekucji przeciwko J. C. doprowadziła do bezskuteczności późniejszej egzekucji np. z uwagi na przesunięcia w majątku dłużnika. Nie można zatem pogodzić się z zapatrywaniem skarżącego jakoby za etyczne i zgodne z zasadami wykonywania zawodu było takie działanie pełnomocnika, które jest korzystne dla przeciwnika jego Mocodawcy, a może zarazem prowadzić do naruszenia interesów klienta.

Ostatecznie nadmienić należy, że słusznie Rzecznik Dyscyplinarny wskazał, iż niedysponowanie rachunkiem bankowym wierzyciela przez J. C. pozostaje bez znaczenia. Przypomnieć należy, że skarżący mógł spełnić swoje świadczenie również w inny sposób niż przelewem bankowym, a mianowicie np. w formie przekazu pocztowego, co niewątpliwie czyniłoby bezprzedmiotowym późniejsze wszczęcie postępowania egzekucyjnego. To w interesie skarżącego leżało niezwłoczne wykonanie wyroku i skarżący nie może konsekwencji swoich zaniechań w tym zakresie przerzucać na inne osoby. Co więcej, podkreślić należy, że sam skarżący wskazał, iż w poprzednich latach były prowadzone przeciwko niemu inne postępowania egzekucyjne, w stosunku do których „również nie zdążył uregulować kosztów sądowych”, a więc tym bardziej winien mieć świadomość doniosłości niezwłocznego wykonania prawomocnego wyroku.

Odnosząc się do zarzutu braku bezstronności sformułowanego w zażaleniu skarżącego, a opartego na wskazaniu jakoby sprawa miała dotyczyć Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego należy stwierdzić, że r.pr. B. G. nie pełni funkcji Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) i przekonanie skarżącego w tym zakresie jest błędne.

Tym samym postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego należało utrzymać w mocy, jak też orzeczono w pkt 1 postanowienia.

Wobec utrzymania w mocy zaskarżonego postanowienia o odmowie wszczęcia dochodzenia Sąd orzekł w pkt 2 postanowienia o obciążeniu kosztami postępowania w łącznej kwocie 907,00 zł Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) zgodnie z art. 70⁶ ust. 2 zd. 2 URP.

Pouczenie

Zgodnie z art. 426 § 1 KPK w zw. z art. 74¹ pkt 1 URP od niniejszego postanowienia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) nie przysługuje środek odwoławczy.